

Het sectarisme steekt zijn weerzinwekkenden kop op in de radiowereld.

De gevaarlijkste vorm van sectarisme nog wel, n.l. die welke zich als anti-sectarisme aandient.

De radio — dat is nu, zou men zoo zeggen, een prachtig „terrein“ om de oecumenische en „bovenkerkelijke“ strevingen te concretiseren. Daar kan men de pure liefde voor de „una sancta“ uitleven.

Eilacy — bij velen der una-sancta-menschen blijkt deze liefde platonisch.

Hier volgen een paar artikelen van Dr. Boeljinga, die deze kwestie in het „Haarlemsch Kerkblad“ bespreekt:

Voorheen heb ik eenige keeren gesignaleerd het sectarisch gedoe van eenige Hervormde gangmakers, voornamelijk in Zeeland, voor wie de N.C.R.V., voornamelijk wegens ons aandeel daarin, tot een onuitstaanbare obsessie is geworden. De kijk op de katholiciteit, de algemeenheid van het Christendom zijn ze kwijt; en op echt Roomsche wijze ruilen ze de Kerk van Christus in voor hun eigen menselijke „kerk“.

Ze hebben zich niet laten terrecht wijzen door hun talloze kerkgenooten, die dit kerkisme onvoorwaardelijk hebben afgewezen en er niet aan denken de N.C.R.V. vaarwel te zeggen.

Toch bleek naar buiten den laatsten tijd weinig of niets van hun actie. Men kon denken, dat deze actie op de weerbarstige klippen van hun eigen kerkvolk gebroken was.

Nu echter laten ze weer eens iets van zich hooren. Zeker om hun medevouchers wat nieuwen moed in te pompen, en een beetje indruk te maken op de N.C.R.V. en voornamelijk op haar Hervormde leden. Zoo hangen ze nu aan de groote klok:

„Teneinde ons doel te bereiken, werd door ons een samenspreking met het moderamen der N.C.R.V. gehouden; de bedoeling was, een informatieve bespreking te hebben, opdat kon worden vastgesteld, of, en zoo ja, in hoever een federatief verband mogelijk zou zijn. Ofschoon verschillende aanrakingspunten gevonden werden, gelukte het nog niet een oplossing te vinden. Bij Koninklijk Besluit van 25 Juli 1938 werd de goedkeuring op de statuten der vereniging verkregen. De situatie ten aanzien van de programma's, zooals ter ledenvergadering 1937 werd meegedeeld, bleef onveranderd. De actie der vereniging zal in 1939 krachtig worden voortgezet. Ons propagandawerk hopen wij verder uit te breiden en onder meer de wettelijk voorgeschreven machting voor uitzending te verkrijgen. Een en ander zal van onze leden nog wel eenig geduld vergen, aangezien deze dingen afhangen van instanties buiten ons. Intusschen vertrouwen wij, dat de ingedijende zendtijdaanvraag door voornoemde instanties op een vlotte wijze zal worden behandeld. Onzerzijds worden alle aangelegenheden met den meest mogelijke spoed afgehandeld. Op aller medewerking doen wij een beroep; de verwerkelijking van onze idealen is, naar wij hopen, niet ver meer.“

„Idealen“. Zoo durft men in dezen geestelijken stormtijd deze nieuwe poging tot verscheuring van het christendom noemen!

Moge het „eenig geduld“, dat nog geoeft zal moeten worden, hun alsnog een tijd tot bekeering van deze dwaling huns weg worden.

En dan in het volgende nummer:

Het bericht door mij de vorige week vermeld, dat de vereniging voor een uitsluitend Hervormde radio bij de regering om zendtijd heeft aangeklopt, heeft al heel spoedig gezelschap gekregen in het volgende:

„Namens de Gereformeerde kerken in Nederland heeft het door de synode benoemde college van deputaten voor radio-uitzendingen dier Gereformeerde kerken, bij den minister van binnenlandsche zaken een aanvraag ingediend om zendtijd, voor het verzorgen van speciaal Gereformeerde uitzendingen „op denzelfden voet als aan de vereniging „De Nederlandsch Hervormde Radio Omroep“ mocht worden toegestaan“.

Adressanten betoogen, dat zij zich, ten einde het groote Christelijke belang te dienen en de eenheid der orthodoxe Protestanten niet in gevaar te brengen, bij de samenwerking met de Nederlandsch Christelijke Radio Vereniging tot nu toe verschillende beperkingen hebben getroost, doch dat zij, nu de Nederlandsch Hervormde Radio Omroep zendtijd vraagt, het zich tot een plicht rekenen, te zorgen, dat de Gereformeerde kerken niet bij de Hervormde worden achter gesteld. Dit klem — aldus het adres — te sterker, omdat ons staatsrecht het begrip „staatskerk“ niet kent en verzoekers de Gereformeerde kerken op de meest officiële wijze tegenwoordigen, terwijl de Nederlandsche Hervormde Radio Omroep slechts een particuliere vereniging is, die, hoewel Nederlandsch Hervormde leden tellende, toch geen enkel mandaat van de Nederlandsch Hervormde kerk zelf ontving“.

De strakke ernst van dit bericht maakt de humor er van des te kostelijker.

Jongens zouden in hun wereldje zeggen: „Die zit!“ Het kerkisme van sommige Hervormden die in hun afgelegen woonplaatsen volop den tijd hebben om hun aandacht te geven aan het feit, dat de geschiedenis hun kerkgebouw in het midden van hun dorp een paas gegeven heeft en die daaruit elken dag de oude conclusie handhaven, dat die kerk in het midden gelaten moest om haar aloude heerlijke rechten uit te oefenen, thans ook inzake de radio — dit vleeschelijk kerkisme meende een pracht gelegenheid ontdekt te hebben om het haantje van hun kerktoeren nog eens koning te laten kraaien. Dit feestje scheen bij hun aanvraag om zendtijd al aardig op weg om zijn eerste koningsklanken te gaan koken.

En nu deze tegenzet! O weel! Want het haantje komt thans waarschijnlijk in de pan terecht, een braadkip.

Niet omdat onze radio-deputaten, als parmantige

Inderdaad meen ik dat Wij hebben rijkelijk veel kerkelijke bladen. Misschien was een kleiner aantal beter.

Maar al die bladen bestaan dan toch maar. De uitgeverij kunnen er mee uit.

Dat betekent, dat er een breede kring is, een steeds bredere kring van menschen, ouderen en jongeren, die met gespannen belangstelling de discussies volgen.

Heusch, niemand geeft jaar in jaar uit z'n goede geld uit, alleen maar om 't plezier van een boks-partijtje te kunnen volgen, of uit louter sleur.

Er is een breede kring van menschen, die verstaan, dat het om uiterst belangrijke vragen gaat, dat achter alle discussies aan alle kanten staat de lust van 't hart om in gehoorzaamheid aan Jezus Christus te leven in alles.

Zeker zijn er ook, die met 't lezen ophouden. De discussies worden hen te vermoeiend. Zelfs zijn er, die dat zonder nadere bezinning houden voor 'n bewijs van warm geestelijk leven!

We moeten toch zeker eerst de vraag stellen of we niet te doen hebben in zoo'n geval met 'n zekere kortzichtigheid. Of 't gebrek aan belangstelling, dat openbaar wordt, niet bewijst gebrek aan geestelijk leven!

Natuurlijk moeten we geval voor geval beoordeelen.

Maar den algemeenen regel te willen stellen: onze menschen zijn er beu van, dus doen de pers-menschen verkeerd, is totaal onjuist. Want le, is dat beu-zijn nog niet bewezen en wijzen de feiten in een andere richting en 2e, al was dat niet 't geval, dan moeten we eerst nog de vraag stellen, waaruit die afwijzende houding ontspringt. Er zijn vele mogelijkheden: gemakzucht, napraten van anderen, zelfverdediging enz.

Het feit van de vele bladen heeft z'n bezwaren, maar zou zonder breeden kring belangstellenden niet mogelijk zijn.

Wie dezen kant van de zaak vergeet, krijgt een scheef beeld van den stand van zaken onder ons.

'k Geloof, dat Dr. Popma den spijker juist op den kop slaat.

Zonder intense belangstelling kan de kerkelijke pers niet bestaan — maar gaat ook de Kerk dood.

Ze komen uit één bron: de liefde voor de Kerk des Heeren en de echte belangstelling in de kerkelijke pers.

Voor honderd jaar had men geen „last“ van Kerkbodes, maar het was in de Herv. Kerk dan ook duf en suf en dor en nog erger.

Wie op de hoogte is weet hoe met name onder de jongeren een intens meeleven wordt gevonden. Hoe velen zijn er niet die b.v. „De Reformatie“ uitspellen. En dat gebeurt waarlijk niet uit sensatie-zucht, maar uit innige liefde voor de Kerk en den dienst des Heeren.

Het ontroert me altijd weer, dat tientallen en honderdtallen jonge menschen drie à vier uur gespannen kunnen luisteren naar de bespreking van belangrijke onderwerpen als Kerk, Geloof, Verbond, enz.

Dat is een groote genade van onzen God.

Het zijn de beste leden niet, die met hotte doodoeners zich van de discussie en de polemiek afwenden.

Door discussie en polemiek niet het minst zijn de mannen gevormd, die Dr. Kuyper hebben verstaan en hem toen zijn gevolg.

Ja, aan Dr. Kuyper moest ik denken toen ik het bovenstaande stukje van Dr. Popma las.

Is hij het niet, die op de groote waarde van de Kerkelijke Pers heeft gewezen?

Is hij het niet, die aangedrongen heeft op zoo groot mogelijke publiciteit in kerkelijke aangelegenheden? Men leze slechts:

De sterke publiciteit in kerkelijke zaken is onder ons, Gereformeerden, exceptioneel.

In geen land ter wereld is ons een kerk of kerkgroep bekend, die in dit opzicht met ons wedijveren kan.

Niet alleen toch heeft elke provincie, maar zelfs elke groote stad een wekelijks rondgaande „loopmare“, en boven en behalve deze provinciale (en) locale „boden“ bezitten we nog tal van generale week- en maandbladen, die heel het land bestrijken, en toch in hoofdzaak aan de behartiging onzer Gereformeerde kerkelijke belangen gewijd zijn.

In die breede, ruime, alle ploofen uitvrouwende publiciteit nu ligt iets kostelijks.

Het toont, dat de kerkelijke aangelegenheden onder ons weer als vanouds een „publieke zaak“ zijn geworden, en dat uitheeft het tijdperk der duisternis, waarin een clubje van de gestedekte of getaherde heeren de kerk exploiteerde als privaat domein.

Het heeft ten gevolge, dat de gemeenten met de kerk meeleven, hooren wat er gaande is, op de hoogte blijven van hangende vraagstukken, van de financiële toestanden der kerken afweten, en met die vielerlei wetenschap gewapend ruggelings invloed op het kerkelijk leven kunnen uitoefenen.

Ook bevordert het den band der gemeenschap tuschen de kerken van een classe, van een provincie en van het land. Want leefde men eertijds als in een steenen loket ommuurd, zonder van de buiten-wacht veel meer dan een gerucht op te vangen, thans krijgt men de korte acta zijner eigen classe gedrukt thuis, en kan tegelijk in Zeeland lezen wat op de classes in het hooge noorden verhandeld is.

Velerlei voordeel, waar dan nog bij komt, dat al deze boden en bladen en maandschriften een gansch corps van redacteuren op de been houden, die anders allicht de pen rusten en roesten lieten, maar nu, 't zij dan uit zielsdrang, 't zij dan omdat het bladeke toch hoofdartikelen moet uitstellen, ons vergasten op allerlei principieele bespreking, die het kerkelijk debat levendig houdt...

Zoolang deze drukke publiciteit onder ons stand houdt, krijgen we niet licht de slaapmuts weer over de ooren.

Aldus Dr. Kuyper in de herfstmaand van den jaren achttienhonderd zeven en negentig.

van dat. Een boordevolle overvloed, die hunkert naar het oogenblik, dat het zich zal mogen dienstbaar stellen in liefdearbeid voor den Koning der Kerk en in Hem aan Zijn gemeenteleden.

Nu rest nog de laatste vraag, die over het ver-zaken van haar oecumenische taak, nu de gereformeerde vrouw zich een eigen organisatie geslacht heeft.

Ja, dat begrip oecumenisch, het troetelkind van het hedendaagsche christendom, is voor ons, gereformeerden, altijd een moeilijk ding geweest. Maakten onze vaders in 1834 niet een acte op van wederkeer en diende diezelfde acte niet om zich af te scheiden van de toenmalige officiële christenheid? En in ditzelfde moeilijke conflict staan ook nog wij heden ten dage. Er is in ons hart een hunkering naar eenheid met allen, die Christus en Zijn verschijning liefhebben. En het gebod van den Heiland „opdat zij allen één zijn“ dringt ons om aan te kloppen aan de (kerk-)deuren van allen, die met ons op denzelfden vasten grondslag van de onfeilbaarheid van Gods Woord willen staan. Maar — en dat is het moeilijke van onze positie, wat ons altijd weer het isolement oplegt en bewust ook dat isolement doet aanvaarden — van dien grondslag mogen we niets afdoen. Om 's Heeren wil niet. We kunnen niet den kring zoo wijd maken, dat we even de hand van onzen buurman loslaten om tusschenin nog weer plaats te ruimen voor iemand, die ook wel den naam van Christus noemt, maar die toch, als het er op aankomt, niet buigen wil voor het gezag van Zijn Woord en bijvoorbeeld de vrijheid meent te hebben om niet alle heilsfeiten in hun concrete feitelijkheid te aanvaarden. Het zou dan den schijn hebben alsof ons gereformeerde-zijn niet anders ware dan een liefhebberij, zooals een ander vrijzinnig zou kunnen zijn uit liefhebberij, of ethisch of barthiaan. Maar ons gereformeerde-zijn, ons vasthouden aan den onafaatbaren eisch van het gezag van Gods Woord is een roeping, waarvoor onze vaders in verdrukking en vergulzing hebben gevochten en geleden en geofferd. Zouden wij, hun kinderen, nu een streep kunnen halen door alles, wat zij in het geloof gepresteerd hebben? Wij mogen dat niet, om hunnentwil niet, maar veel meer nog om Gods wil niet, die van ons dezelfde geloofsgelooftaamheid en gebondenheid aan Zijn Woord vraagt als van hen.

Maar — ik geloof niet dat dit oecumenisch conflict zoo op den voorgrond treedt door de nieuwe eigen organisatie der Geref. vrouw. Want er is geen sprake van, dat de Geref. Vrouwenbond een — in den oecumenischen gedachtengang dan uitgedrukt — scheurbond is. Het kan natuurlijk zijn, dat sommige vrouwen uit praktische overwegingen zullen moeten kiezen tuschen N. C. V. B. en Geref. Vrouwenvereniging. Maar wie er tijd voor kan vinden, zal zeker van beide bonden — want ook de N. C. V. B. wil een positief-christelijke organisatie zijn — lid kunnen wezen, onder de leuze: verdieping van eigen beginsel op de Geref. Vrouwenvereniging, uitdragen daarvan in den Christen Vrouwenbond.

Immers, beide bonden werken toch min of meer op verschillend terrein. De Geref. Vrouwenbond staat met het gezicht geheel en al naar de kerk gericht. Ze wil vooral dienstbaar zijn aan den bloei van het kerkelijk leven: kennen, belijden en beleven van eigen belijdenis en dat belijden en beleven dienstbaar stellen voor gezin (gezien als onderdeel der kerk) en gemeente. De Christen Vrouwenbond staat met het aangezicht veel meer naar het breede leven van maatschappij en staat. Daar zullen dus weer andere vragen en problemen zich voordoen. Ook vragen van het gezin, maar toch anders georiënteerd, meer in verband met de samenleving in haar geheel, en dan vooral ook vragen van maatschappelijk-staatskundigen aard en afbakening van eigen christelijk inzicht tegenover de leuzen, die uit het vrouwenkamp der feministen, socialisten en communisten komen.

Zoo zullen deze twee bonden tezamen een bolwerk kunnen zijn in het nationale leven tegen allerlei onchristelijke aanvallen, die zich richten op wat het hechtste moet zijn, omdat het het cement is van de geheele samenleving: het christelijk huwelijk en het christelijk gezin. De vrouwen en moeders gaan staan in engeren en in wijder kring en schutten dit kostbaar bezit met haar handen, met haar liefde en haar zorg, met haar intellect ook, maar allereerst toch met haar geloof, haar gebed en haar Godsvertrouwen.

W. CR.—d. V.

Groeiende belangstelling voor de kerkelijke pers.

Dr. Popma schrijft in het „Amersfoortsche Kerkblad“:

De vorige week schreef ik, dat er meerdere belangstelling komt voor de kerkelijke pers.

Men heeft mij gevraagd, of ik dat nu heusch meende.

lat zij ten allen n onderkennen. It met op het ten, zooals b.v. g zal zijn: ver der belijdenis, verping, „wordt k niet gebouwd

uit was ze niet n en het gevolg i van „De Re-tijden.

als de meneer die soms ook izzles het licht. Alleen maar — eenenmale. is het moeilijk ordt aangeduid adikant uit een

„Is het waar, eerd is op het moet het ant-n „neen“. nd vóórlichting haar vrouwen-“, dat haar tot l dan zou heel eten worden. Is naar weer, voor manco der ge-en telkens weer ie in de week onze kerkelijke ook onze ant-loen die anders „abonné's“. En of niet kunnen iet manco der

zo. Maar slechts d.w.z. alle gele-ppen en telkens al het op den en overwinnen. n, meeleven, en chling. Dat be-er volop tijd chatten te ver-lat opzicht niet 'ormeerd jeugd-veel werk van den er levens-der putten kan. ns de behoefte er te bezinnen in z'n concrete de oplossingen van Woord en er incidenteele idag de Buch-n het oorlogs-enge de huwelijk isatie en jeugd-nde, dat men met gelijkgezin-e oplossing er zoeken. Het is maken met de zich vergadert t daarvan laat en leven.

de Bond van ninst gebaseerd vrouw. Als ik van Mevr. A. rmeerde Vrou-allesmaal voor in het midden n heel anderen. Het is alsof geworden zijn. harten hebben achts behoeven allen kant, om en van zieken, openzelden van ver van het verwelkomen ggen voor den steun verleenenswerk op het agen, enz. enz. taken. Men zal de leiding van dat niet een e Geref. Vrou-centraal adres i voor allerlei l, dan hoeven awelike diake-n in de eerste r worden alle ten“ dienst ten „Een iegelijk ft, bestede die ren“.

vrouw? Verre

koninkjes uit een naburige ren, een hanengevecht op touw gezet hebben en in deze dierlijke veldslag dien radio-oproer kraai geleid hebben.

Doch ze hebben, heel vernuftig, dit oproer bezwoeren voordat het nog goed en wel z'n verdere vindingen kon beginnen. En zoo hebben ze een dreigend dagelijksch of wekelijksch luchtgevecht voorkomen.

Het is toch niet denkbaar dat de regering, zoo ze al geneigd mocht zijn geweest om aan deze Hervormden zendtijd te geven, daartoe thans zal overgaan. Want de argumenten onzer deputaten zijn eenvoudig zoo klemmend, dat zulk een kerkelijke zendtijd dan ons zeker niet geweigerd kan worden.

Laten de Christelijk Gereformeerden, de Lutherse, de Doopsgezinden, het Leger des Heils en zoveel anderen meer, maar een gelijk verzoek indienen en de dwaasheid van deze Hervormde aanvraag zal al duidelijker worden.

En de overheid zal dan al deze kerkelijke „zotten“ natuurlijk antwoorden naar hun dwaasheid, dit wil zeggen hun nul op het rekest geven.

Daarmee zullen onze radio-deputaten hun doel vanzelf precies bereikt hebben. Want dan blijft het gelijk het nu is: op dit terrein één samenwerking van Christenen uit vele kerken en kringen. Daarbij zal ieder zich beperkingen moeten blijven getroosten, doch we besparen ons dan toch de noodeloze spot en smaad van Roomschen en wereldlingen vanwege de belachelijke verdeeldheid van het orthodox Protestantisme.

Dit initiatief onzer deputaten moge alzoo een vijandige daad schijnen. Ze dient echter, om het in de taal van Prof. Schilder te zeggen, den vrede. En is alzoo een lofwaaardige vrede daad.

Nog weer andere geluiden heeft H. A. (Igra) vernomen. Hij schrijft daarover in het (classicale) „Leeuwarder Kerkblad“ onder het opschrift: „Wat doet de N.C.R.V.“:

„De Nederlander“ bevatte dezer dagen het bericht, dat de N.C.R.V., onze Christelijke Radio-vereniging, reeds maanden geleden had goedgekeurd een Hervormden Raad, waarin een 12 à 13 tal vooraanstaande mannen uit het Hervormd kerkelijk leven zitting hebben — Professoren en Predikanten — en waarin een tweetal plaatsen zijn aangeboden aan de Herv. Radio-Omroep. Waren die plaatsen geaccepteerd, dan zou deze door de N.C.R.V. goedgekeurde Hervormde Raad reeds zijn werk ten nutte van de Hervormde Kerk zijn begonnen.

Zoo staat het in het bericht in „De Nederlander“. Het spijt mij, dat ik het niet eerder wist. Ik ben lid van de N.C.R.V. en dus mee verantwoordelijk voor wat die organisatie doet.

Maar ik heb er niet van geweten. Het zal aan mij liggen. Waarschijnlijk heb ik het bericht omtrent die instelling over het hoofd gezien.

Over de instelling van dezen Raad kan ik mij niet verheugen.

Ik geef graag toe, dat er veel werk kan worden gedaan ten nutte van de Herv. Kerk. Om maar een voorbeeld te noemen. Het zou ten nutte der kerk zijn, als een eind werd gemaakt aan een prediking, die den Christus der Schriften loochent.

Maar ik kan niet inzien, waarom de N.C.R.V. zich met de Hervormde Kerk moet bemoeien.

Zij is een vereniging.

En zij heeft er naar te staan, dat door haar werk de leden, Hervormd of Gereformeerd of Baptist, in hun vereniging vinden, wat zij samen nastreven: een omroep met den Bijbel.

Van de Herv. Kerk moet de N.C.R.V. afblijven. Die Kerk heeft haar organen, haar Kerkeraden en haar Synode. Die moeten werken ten nutte der Herv. Kerk.

Maar de N.C.R.V. moet er zich niet mee inlaten.

Zouden de Nederlandsche orthodoxe Christenen weer eens tot een aanfluiting worden door samenwerking kapot te maken, waar ze mogelijk is?

Zouden ze weer zichzelf verzwakken tegenover een huiveringwekkend opdringende daemonische geestesbeweging?

Zouden ze weer zichzelf tot een makkelijker buit maken voor de Roomsche propaganda?

Zouden ze weer den Christus bedroeven, Die toch altijd blijft bidden: „dat ze allen een zijn“?

Gelukkige oplossing.

In „De Standaard“ vonden we het volgende bericht, afkomstig uit Leiden:

In zijn laatstgehouden vergadering heeft de kerkeraad der Gereformeerde Kerk te dezer stede zich bezig gehouden met het zeer belangrijke vraagstuk hoe de wijze van bearbeiding der Gereformeerde jeugd dient plaats te vinden.

Deze bespreking hield verband met de jeugdconferenties zooals die in den laatsten tijd worden gehouden.

Vanwege het ministerie van predikanten werd opgemerkt, dat de kerk drie organen heeft, waardoor zij contact moet hebben met de jeugd, n.l. de bediening des Woords, de catechisatie en het huisbezoek.

Het ministerie van predikanten was het er over eens, met welk gevoel de kerkeraad mede ging, dat de leeftijdsgrens voor de catechisatie, die thans bestaat, meer doelmatig behoort te zijn. In verband hiermede zullen voortaan de catechisaties, welke drie kwartier zullen duren, verdeeld worden over jongens en meisjes resp. van 12—14, van 15—17 en van 18 jaar en daarboven.

Deze groepen passen meer bij elkaar en zijn kleiner, waardoor het contact beter kan zijn.

Meende men eenzijdig, dat men genoeg had aan deze drie organen, anderzijds was men de overtuiging toegedaan, dat onze organen geen voldoende gelegenheid bieden voor het persoonlijk contact met de jeugd en men daarom het beleggen van jeugdconferenties, al zijn er ook gevaren aan verbonden, als praktisch bruikbaar wil bevorderen.

Zij, die in het ministerie van predikanten de laatste

mening zijn toegedaan, stelden voor deze jeugdconferenties in kerkelijke banen te leiden, dus uitgaande van het kerkelijk instituut of ze onder kerkelijk toezicht te plaatsen.

Hier tegenover werd volgehouden, dat de Gereformeerde Kerk in haar drieërlei bearbeiding der jeugd rijk is. Met inspanning van alle krachten moet men de drie organen goed doen functionneeren en dan heeft de kerk geen verlengstuk noodig.

Het slot was, dat het voorstel om de jeugdconferenties (te houden in eigen plaats) te doen uitgaan van de kerk met groote meerderheid verworpen werd. Ook het voorstel, om ze onder het kerkelijk toezicht te stellen, kon evenmin een meerderheid verkrijgen al waren hier de tegenstemmers minder talrijk.

Dit lijkt ons een zeer gelukkige oplossing van een actuele kwestie.

De Kerk bedient het Woord en dat door het ambt. Anders niet, meer niet.

„Kerkelijke atmosfeer“ en „conferentie-lucht“ harmoniseeren niet.

Dat heeft Dr. Kuyper er voor jaren reeds ingehamerd. En de jeugdverenigingen moeten om hunns levens wil trouw blijven aan het oude ideaal van „beginselstudie“ en moeten niet verworden tot instellingen voor persoonlijkheidsvorming of vroomheidscultuur.

H.

C. V.

BOEKBESPREKING

Het traktaatgenootschap Filippus deed een 7-tal speciaal voor onze weermacht geschreven tractaten verschijnen, waarvan de auteurs zijn: D.D. H. Jansen, W. G. Gerritsma, J. C. J. Kuiper, E. I. F. Nawijn, Dr. P. Prins, S. Oegema, J. Hovius. Zij schreven: Voor Koning en Vaderland, Kazerne en Kerk, Vrede en geen gevaar, De Hoogste Koning, Dien en niet, Bijbellezen in diensttijd, Bidden in de kazerne (in de volgorde hunner namen hier opgesomd).

Mogen deze tractaatjes velen onzer militairen ten zegen zijn.

S. GREIJANUS.

„De Spiegel“, Christelijk Nationaal Weekblad.

N.V. Gebr. Zomer en Keuning's Uitgevers-Mij — Wageningen.

Dit weekblad is in onze kringen overbekend. Het heeft trouwens al een behoorlijken leeftijd bereikt (de jaargang is echter niet meer op den omslag vermeld). In die jaren is het uiterlijk sterk veranderd. Het blad wordt thans uitgegeven op mooi papier, en bevat wekelijks een aantal mooie foto's. De uitgevers dragen er zorg voor om steeds „bij“ te blijven, wat de typografische verzorging van het blad betreft. Om een denkbeeld te geven van den inhoud vermelden we enkele artikelen uit het laatste nummer: „Een jaar heeft Neerland een prinskind“, door Dr. J. H. Gunning J.H.; „Met welke maat meet U?“ door A. J. de Weerdt; een artikel over „Goud op Nieuw-Guinea“, een vervolgverhaal, enz.

Bij dezelfde uitgevers verschijnt ook het maandblad „Op den Uitkijk“. Er is dit keer een bijzondere aanleiding om op dit blad de aandacht te vestigen; want het heeft thans een ander voorkomen dan voorheen. Elk nummer heeft nu het formaat en den omvang van een brochure, en bevat een aantal populair-wetenschappelijke artikelen, die vertaald zijn overgenomen uit buitenlandse periodieken. Niet ten onrechte wordt het blad nu aangeduid als „de stem der wereld“. O.i. is deze verandering een gelukkige greep van de uitgevers geweest. De artikelen zijn alle beknopt, en geven een interessante bloemlezing uit buitenlandse tijdschriften. Toch is b.v. in het nummer van Dec. 1938 te zien, dat de Nederlandsche bijdragen slechts een zeer beperkte plaats meer ontvangen. Het schijnt wel of ze slechts als aanvulling dienst doen. We hopen dan ook, dat hierna meer aandacht zal worden gewijd. Maar overigens is aan het genomen initiatief de lof te brengen dien het verdient.

L. D.

KERKNIEUWS

GEREFORMEERDE KERKEN.

Aangenomen naar:

Kantens: Cand. H. Heleman te Dedemsvaart. Middelburg: Dr. N. J. Hommes te IJlst.

Bedankt voor:

Rijnsburg: G. F. Hayer te Ede.

Benoemd tot Hulpprediker te:

Almelo: Cand. J. C. Seegers te Woosp.

Intrede te:

Broek o. Alderwoude: Cand. P. W. van der Veen, Tekst: Col. 1:28. Wijhe: Cand. J. S. Greijanus, Tekst: Openb. 1:16. IJmuiden: J. Kapteijn, Tekst: Openb. 22:11.

Afscheid van:

Kralingsche Veer: J. Kapteijn, Tekst: Num. 6:22—27.

W. J. J. Velders †.

Te Rotterdam is Zondag 5 Februari in den ouderdom van 56 jaar overleden Ds W. J. J. Velders, pred. bij de Geref. Kerk aldaar.

De Generale Synode der Geref. Kerken.

Naar gemeld wordt ligt het in de bedoeling van den kerkeraad van de Geref. Kerk van Sneek de Generale Synode der Geref. Kerken bijeen te roepen tegen 29 Augustus a.s.

Geen splitsing Classis Den Haag.

Door de Classis 's-Gravenhage der Geref. Kerken was besloten, om, gehoord het rapport der te dezer zake benoemde Commissie, niet tot splitsing der Classis over te gaan. De argumenten vóór splitsing werden te zwak bevonden, terwijl men voor een splitsing zonder noodzaak, alleen om de grootheid der Classis, niet te vinden was.

CHRISTELIJKE GEREFORMEERDE KERK.

Tweetal te:

Murmerwoude: A. Dubois te Oud-Beijerland en W. F. Lams te Middelharnis.

Beroepen te:

Vlaardingen: G. Smits te Sliedrecht.

GEREFORMEERDE GEMEENTEN.

Beroepen te:

Katwijk aan Zee: M. Heikoop te Utrecht. Leiden: J. v. d. Berg te Krabbendijke.

NEDERLANDSCHE HERVORMDE KERK.

Beroepen te:

Amersfoort (5e pred. pl.): C. G. H. Blok te Workum. Amstelveen (2e pred. pl.): C. M. van Endt te Groenlo. Beekbergen (gem. apeldoorn): A. de Meyere te Hoorsterzwaag. Beesd (toez.): W. Willemse te Muiderberg. Haarlem (vac. Dr. Miskotte): Dr. E. Ennens te Breda. Harmelen: J. H. v. Gricke te Puttershoek. Hollandscheveld: W. Volger te Nieuw-Amsterdam. Koog-Zaandijk: T. v. d. Brug te Wollega. Schlingenslappeterp: B. Nijholt te Slootdorp. Voorthuizen: J. W. v. d. Linden te Kootwijk. Weesp: Jac. Treffers te Woerden.

Aangenomen naar:

Antwerpen (2e pred. pl.): Jhr P. H. W. M. v. d. Meer te Walcheren, cand. en hulppred. aldaar. Deventer: D. T. Los te Heerenveen. Doetinchem („De Kruisberg“): Cand. S. N. Julius te Doldum. Rijsaterwoude: Cand. J. H. de Vree te Dordrecht.

Bedankt voor:

Doeveren: E. D. G. v. d. Horst te Oud- en Nieuw-Gastel. Nieuw Buinen: W. Sybrandy te Exmorra. Sprang: J. de Lange te Wilsom (O.).

Intrede te:

Borsate: O. G. Bunjes, Tekst: 1 Cor. 4:1. Coervorden: W. v. d. Ven, Tekst: Joh. 21:15. Groot-Ammers: Cand. A. Barendregt, Tekst: Philipp. 1:6. Hengelo: J. W. van Kooten, Tekst: Handel. 16:30 en 31. Oostwold (O.): D. Faber, Tekst: Amos 5:6. Oosterlittens: W. F. ten Bruggencate. Oosterzee: Cand. G. J. van Andel, Tekst: Joh. 20:21b. Tjerkwerd: J. H. Vrielink, Tekst: Ezech. 37:3—5. Waperveen: C. Vlasblom, Tekst: Jer. 21:8.

Voortgaan of staken?

Het (internat.) Tijdschrift voor Chr. Opvoeding is thans driemaal verschenen.

Nog één nummer (in Februari) en de eerste jaargang is compleet.

De vraag is onder de oogen gezien, maar nog niet beantwoord: Kunnen wij straks den tweeden jaargang ingaan?

Het werk is, na rijp beraad, begonnen in het besef, dat de Christenen geroepen zijn in den geweligen strijd der geesten ook internationaal met elkaar mee te leven en elkaar te sterken. Tot de middelen behooren: a. congressen; b. een geregelde verspreiding van de bladen; c. bezoeken van elkaars vergaderingen.

De pleno-bestuursvergadering van het I.V. in 1935 drong er sterk op aan, het reeds vroeger genomen besluit uit te voeren, om tot de uitgave van een blad over te gaan. Nederland moest hierbij de leiding nemen.

Het is geschied.

Voorzover ons bekend, is het blad algemeen met instemming ontvangen. Zoowel de opzet als de inhoud werd juist en doelmatig geacht.

Dank zij de zeer gewaardeerde hulp der Ned. Chr. Onderwijsorganisatie zijn de kosten van den eersten jaargang vrijwel gedekt.

Heeft het blad nu een voldoende aantal abonnees om op eigen wielen te kunnen rijden? Neen. Op 1000 Nederl. abonnees moet dan gerekend kunnen worden; er zijn er 200.

Wij zoeken de oorzaak hiervan niet in gebrek aan belangstelling; dat zou een te droevig tekort aan geestelijk leven verraden. Wij schrijven het eenvoudig toe aan een zekere algemeen-menschelijke traagheid en aan het overvoerd-zijn met bladen en periodieken.

Wij mogen er evenwel op wijzen, dat ons Orgaan het eerste en eenige is in zijn soort. Van de instandhouding hangt al voor onze actie voor christelijke opvoeding in ruimen kring (om van onze reputatie te zwijgen) zeer veel af.

De abonnementsprijs bedraagt — 4 mks. per jaar, samen plus 80 blz. tellend — voor den eersten jaargang f 0,80, voor den tweeden f 1,— fr. p. p.

Aan de lezers dezer regels verzoeken wij met aandrang, zich als abonnee op te geven vóór 1 Maart a.s. De uitslag van dezen oproep zal beslissend zijn voor het antwoord op de vraag, of we voort kunnen gaan dan wel de uitgave moeten staken. Wij wenschen ook in dezen niets anders dan Gods leiding te volgen.

Proefnummers worden op aanvraag gaarne toegezonden door de Drukkerij Edecca te Hoorn.

Het Bestuur van het I. V. (Nederl.):

Prof. Dr. J. WATERINK.
Ds J. BARBAS.
J. TH. R. SCHREUDER.
S. STEMBERG.
W. UITTENBOGAARD.

Adres voor Redactie en Administratie: W. Uittenbogaard, Colenbranderstraat 9, Arnhem, Giro: 30309.

Op Donderdag 2 Februari nam de Heere, op 37-jarigen leeftijd, na een kort lijden, tot zich onzen Broeder

ARIE SIMON VAN DEN ENDEN.

Slechts enkele weken mocht hij in het diakenambt dienen.

De Heere roept ons ook door dit sterven op, om te volharden tot het einde.

DE GEREFORMEERDE KERK VAN BERKEL EN RODENRIJS.

Wie zich op de hoogte wil stellen van de filosofie of wijsbegeerte, en dat wil doen op prettige wijze, niet te diepzinnig gaande, bestelle

Zoekers naar Wijsheid

DOOR

S. VISSER

Geb. f 3.50. Ingen. f 2.75.

Bij den Boekhandel en bij de Uitgevers

Oosterbaan & Le Cointre N.V. GOES.

Medew.
Rotte
Dam,
Ds J.
Kooie,
Schre
Rotter
kamp,
Groni
Dr H.

Alle stu
Prof. L

INHOUD:
— Uit de
ordening v
eens de qu
komen, V.
Hulp ople
mas van Z
Van spelen
mellingen
zakelijke
Uit de his
Strijd om
obst) —

HO

Er is r
dagen, wa
heidsvraag
Dat bet
ten, maar
dat wij st
mijnde
Het rel
gebied de
is, zodat
Wat wil
dende wa
Men he
reld- en
het inder
van de sp
waarheid
het leven
ja en ve
telkens v
Aan he
zijn, dan
en onbe
die een c
heid geve
houding
het recht
en den m
achterlate
Het re
schade g
de vastig
worden, -
gewend
het leven
Het rel
als maat
Elk ide
band me
slag wor
turen in
een tijd
den duu
to zijn.

Het ver
in den r
zijn diep
mensch v
zijn, geve
heeft in
ook wor
naar he
rust, voo
Het re
zelf oph
uiteinde
Het m